

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: občanské sdružení **Dělnická mládež**, se sídlem Ciolkovského 853, Praha 6, proti žalovanému: **Úřad městské části Brno–střed**, se sídlem Dominikánská 2, Brno, zastoupenému JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem se sídlem Těsnohlídkova 9, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2010, čj. 100104678/ZEL/SHR/008, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 12. 2010, čj. 29 A 125/2010 - 26,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**
II. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
III. Žalobci **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Správní rozhodnutí

1. Žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 11. 2010, čj. 100104678/ZEL/SHR/008, zakázal shromáždění „Oslava svátku práce“, oznámené dne 18. 11. 2010 žalobcem jako svolavatelem, za něhož byl oprávněn jednat E. L., které se mělo konat dne 1. 5. 2011 v době od 10.00 do 17.00 hod. v Brně v parku Lužánky a průvodem v trase park Lužánky - Lidická - Smetanova – Veveří – Husova – Pekařská – Mendlovo náměstí. Podle žalovaného oznámený účel shromáždění naplnil důvody umožňující jeho zákaz podle § 10 odst. 1 písm. a), c), odst. 2 písm. b) a odst. 3 zákona č. 84/1990 Sb., o právu shromažďovacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „shromažďovací zákon“).

II. Řízení před krajským soudem

2. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně, který je rozsudkem ze dne 6. 12. 2010, čj. 29 A 125/2010 - 26, zrušil.

3. Krajský soud uzavřel, že žalovaný neuvedl jediný relevantní důkaz a neunesl důkazní břemeno ke svému závěru o zastíraném účelu shromáždění. Důkazně podložený nebyl podle krajského soudu ani závěr žalovaného o činnosti osoby oprávněné zastupovat žalobce. Napadené rozhodnutí proto bylo v odpovídající části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Měl-li žalovaný o účelu shromáždění pouze pochybnosti, odkázal jej krajský soud na případný postup podle § 12 odst. 5 shromažďovacího zákona.

4. Závěry o důvodech zákazu shromáždění podle § 10 odst. 2 písm. a) shromažďovacího zákona žalovaný podle krajského soudu pouze opsal ze stanovisek Policie ČR a Dopravního podniku města Brna, aniž by uvedl, co bylo jejich obsahem, a upřesnil své úvahy, jimiž by obě stanoviska hodnotil v kontextu posuzované věci. Navíc žalovaný vykročil z rámce zmíněného ustanovení, pokud dovodil nebezpečí pro účastníky shromáždění ze strany jeho odpůrců, příp. hovořil o možné újmě na zdraví obyvatel okolních domů a policistů zajišťujících bezpečnost. I zde krajský soud shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.

5. Pokud žalovaný zakázal shromáždění kvůli nutnému omezení dopravy, což by bylo v rozporu se zájmy obyvatelstva, krajský soud poukázal na vyjádření Policie ČR, svědčící spíše ve prospěch žalobce, a dodal, že žalovaný svůj závěr opět nepodložil relevantními důkazy.

6. Krajský soud vytkl žalovanému také opomenutí nabídnout žalobci možnost shromáždění jinde (§ 8 shromažďovacího zákona), pokud již v napadeném rozhodnutí možnost konání shromáždění na jiném místě zmínil.

7. Zakázal-li žalovaný shromáždění z důvodu jeho kolize se shromážděním Občanské demokratické strany ve stejný den, stejnou hodinu a na stejném místě v úseku Husovy ulice, krajský soud mu vytkl, že nezkoumal, zda došlo k dohodě o úpravě doby shromáždění mezi jejich svolavateli, resp. zda byl alespoň učiněn pokus o takovou dohodu. Vzhledem k časovému průběhu obou shromáždění a jejich trase shodující se pouze v krátkém úseku krajský soud nesouhlasil ani se závěrem, že se shromáždění konají ve stejný den, na stejném místě a ve stejnou dobu.

III. Kasační stížnost

8. Žalovaný (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy pro nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení, a z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. pro nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu.

Rozpor lhůty pro rozhodnutí s ústavním pořádkem

9. Stěžovatel především zpochybnil lhůtu, kterou mu pro rozhodnutí stanovil § 11 odst. 1 shromažďovacího zákona. Navrhl proto Nejvyššímu správnímu soudu, aby se obrátil na Ústavní soud s návrhem na zrušení této lhůty.

10. Obava, že by se v důsledku neexistence lhůty mohl stát oznamovací režim shromáždění režimem povolovacím, je podle stěžovatele výrazem překonaného historického výkladu. Shromažďovací zákon v době svého přijetí navazoval na článek 28 odst. 1 Ústavy z roku 1960 a reagoval na státoprávní změny s cílem zabránit omezením shromažďovacího práva, k nimž docházelo před rokem 1989. Stěžovatel tvrdil, že norma v současné době nedostačuje potřebám demokratického státu a situaci, kdy není prvořadý dohled nad zachováním ústavně zaručeného práva, ale dohled nad zachováním proporcionality mezi uplatňováním jednotlivých ústavně zaručených práv a zamezením jejich zneužívání.

11. Lhůta pro rozhodnutí stanoví stěžovateli limity při výkonu jeho veřejnoprávní povinnosti, kterou je ochrana veřejných zájmů a statků podle § 10 shromažďovacího zákona. Tím podle stěžovatele dochází k neodůvodněnému upřednostnění shromažďovacího práva před všemi ostatními právy a v rámci zákonných limitů není možné zabránit s dostatečným předstihem jeho zneužití. Stěžovatel tvrdil, že jsou tak porušeny zejm. článek 1, článek 3 odst. 1 a článek 26 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“).

Vliv lhůty pro rozhodnutí na skutková zjištění

12. V souvislosti se lhůtou pro rozhodnutí stěžovatel namítl, že je její existencí omezen v rozsahu a podrobnosti svých skutkových závěrů. Stěžovatel je při rozhodování omezen pouze na otevřené zdroje informací a pro krátkost lhůty nemůže využít žádné dostupné možnosti součinnosti s jinými státními orgány. Dále stěžovatel zdůraznil, že se *„množství a struktura zajištěných podkladů ... nutně odvíjí od uvedeného limitu a není ji možné poměřovat možnostmi, jež má v soudním přezkumu posléze ... k dispozici správní soud*“.

13. Stěžovatel byl přesvědčen, že prokázal svůj závěr, podle nějž je skutečným účelem shromáždění propagace hnutí potlačujících základní práva a svobody a shromáždění skrývá nebezpečí srážek a konfliktů v ulicích města. Úkolem stěžovatele je mj. ochrana veřejného pořádku, zdraví a života osob a ochrana jejich práv a principem této ochrany je rovnost a proporcionalita. Stěžovatel je povinen zabránit zneužití volnosti shromažďování k propagaci myšlenek, hnutí nebo názorů, které by mohly poškodit práva třetích osob, aniž by mohl či musel zkoumat, zda k takovému poškození skutečně dojde.

14. Navíc zákonodárce podle stěžovatele vymezením krátké lhůty pro rozhodnutí sám stanovil míru dokonalosti důvodů, na nichž může být rozhodnutí stěžovatele založeno. Požadovat po stěžovateli *„absolutní úplnost skutkových zjištění“* je v rozporu s normou, jež tuto lhůtu zakotvila, i s pravidly správního řízení.

Skutečný účel shromáždění

15. Dále stěžovatel tvrdil, že jeho rozhodnutí je celistvé, logicky zdůvodněné, odpovídající reálné situaci a je výrazem objektivně zjištěných skutečností. Kontextové posouzení věci s přihlédnutím ke dvěma narychlo zpracovaným vyjádřením dotčených orgánů bylo při rozhodování stěžovatele jediné možné.

16. Stěžovatel vyšel ze spojení osoby svolavatele, jeho formálních i v médiích prezentovaných představitelů, a z data shromáždění.

17. V hodnocení osoby svolavatele stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2010, čj. Pst 1/2009 - 348. Stěžovatel připustil, že žalobce v mezidobí přistoupil ke změnám ve svých stanovách a organizaci, podle stěžovatele však nijak neustoupil od propagace hnutí směřujících k potlačení práv a svobod. *„Namísto Národního odporu vydává sice Hlas mládeže, při zachování všech prvků grafiky a osoby šéfredaktora (M. S., jehož jméno je rovněž veřejně spojováno se zakázanou Dělnickou stranou, viz např. údaje z veřejné databáze Wikipedia). S touto stranou je nadále spojen i současný předseda svolavatele E. L. (postačí zadat jeho jméno do internetového vyhledavače). Grafické znázornění loga je rovněž snadno spojitelné s NSS kritizovanými symboly národně socialistického hnutí, atd. "*

18. Uvedené skutečnosti jsou podle stěžovatele doložitelné výslechy (blíže neoznačených) publicistů, novinářů a sociologů, kteří se danou problematikou zabývají, ale které stěžovatel nemohl v zákonné lhůtě pro rozhodnutí kontaktovat ani vyslechnout. Vycházel proto pouze z veřejných zdrojů, např. novinových článků. Zde stěžovatel odkázal na článek publikovaný na serveru čt24.cz, na článek publikovaný v Hospodářských novinách a na *„další, běžně dostupné články"*. Dále stěžovatel (opět bez bližšího upřesnění) uvedl, že časopis žalobce hovoří o boji a jsou v něm prezentováni další představitelé Dělnické strany T. V. a M. Z.

19. Ve vztahu k oznámenému datu shromáždění stěžovatel tvrdil, že *„(j)e obecně známým historickým údajem, že svátek práce byl zneužíván k propagaci svých ideí i fašistickým režimem v letech 1933, 1936, 1939 a po celou dobu války. S tichým souhlasem německých státních orgánů, zastávajících stejně formální a formalistický přístup, jaký nyní slepě uplatnil Krajský soud v Brně, začínal stejným způsobem i nacismus v Německu, výsledkem byla Osvětim, Majdanek, milióny zavražděných a umučených obyvatel Evropy, více než 6 milionů zabitých židů a nevyčíslitelné škody na majetku, kultuře a dalších společenských hodnotách. Tyto škody v řadě ohledů přetrvávají dodnes, stěžovatel si osoboval právo nebýt stejně slepý."* Podle stěžovatele *„ani dnešní hypertrofie lidských práv"* nemůže popřít, že práva jednoho končí tam, kde začínají práva druhých.

20. Dále stěžovatel namítl, že okolí parku Lužánky, v němž se má shromáždění konat, je tradičně spojeno s romskou komunitou města, konají se zde setkání romské komunity a je zde Centrum volného času Lužánky, které se prezentuje jako centrum, jež má napomáhat Romům s integrací. Stěžovatel zná tyto skutečnosti ze své úřední činnosti, ale jedná se také o skutečnosti všeobecně známé, které jsou v Brně *„v podstatě notorietou"*. Podobně je s romskou komunitou spojována Pekařská ulice – zde stěžovatel odkázal na *„kterýkoliv historický průvodce Brnem"*.

21. V souvislosti s plánovaným místem shromáždění stěžovatel rovněž uvedl, že žalobce oznámil na stejný den konání dvou akcí, z nichž druhá, tj. průvod ulicemi Cejl, Francouzská a jejich bezprostředním okolím, je ještě výrazněji spjata s multietnickým obyvatelstvem a Romy. Stěžovatel mohl prokázat směřování shromáždění k provokaci a napadání národnostních, kulturních, sociálních a dalších minorit Brna pouze odkazem na obecné a v tisku, literatuře i jinde prezentované historické povědomí.

Ohrožení zdraví

22. Stěžovatel tvrdil, že *„má bohaté zkušenosti s průběhem „oslav prvního máje“, jež v zásadě nikdy neproběhly poklidně a bez narušení veřejného pořádku. Názorový střet krajní pravice, k níž lze řadit i představitele svolavatele, a krajní levice, jsou, byly a budou součástí každé takové ... akce. Pro ilustraci postačí záběry České televize například z května 2008, 2009, webové stránky anarchistických skupin, údaje z regionálního tisku. Byť nebudou střety vyvolány členy průvodu, jde při nich o ohrožení zdraví jich i třetích osob.“* Výklad § 10 shromažďovacího zákona omezený na ochranu života a zdraví účastníků shromáždění stěžovatel považoval za nezákonně úzký. Tvrdil také, že možnost ohrožení zdraví doložil zprávou Policie ČR, jejíž obecnost je poplatná lhůtě pro rozhodnutí stěžovatele.

Nutné omezení dopravy

23. Ulice, jichž se shromáždění týká, tvoří podle stěžovatele část páteřní komunikace města.

24. Den shromáždění, tj. neděli jako den pracovního klidu, stěžovatel nepovažoval z hlediska hustoty provozu za nevýznamný, protože je dnem nakupování a ulice Husova je významnou přístupovou komunikací ke dvěma nákupním střediskům.

25. U Pekařské ulice stěžovatel zdůraznil, že je hlavním přístupovým a příjezdovým koridorem do nemocnice sv. Anny ze severovýchodní a východní části Brna a i časově krátké zablokování této trasy pro sanitní vozy by mohlo mít fatální důsledky. Nemocnice má i druhý přístup, který však není dostatečný, *„(i) to je v Brně obecně přijímanou skutečností, jde o údaj krizového plánu města; že tomu tak je, lze doložit například výslechem kteréhokoliv představitele nemocnice, představitelů Záchranné služby města Brna a dalších.“* Nadto stěžovatel považoval konání shromáždění v blízkosti nemocnice za nemorální.

26. Stěžovatel by podle svých slov nemohl *„dostát svým povinnostem“*, připustil-li by konání průvodu na *„páteřních komunikacích města“* s praktickou nemožností stanovit objízdné trasy, navíc v koridoru, který slouží více k pohybu dopravních prostředků než osob. V ulicích Lidická, Veveří a Husova pak stěžovatel zpochybnil možnost svolavatele oslovit shromážděním větší počet osob. Stěžovatel tvrdil, že *„(p)rávo několika osob konat shromáždění a prezentovat na něm své názory pak nelze upřednostnit před právem obyvatel města pokojným způsobem a bez zbytečných komplikací je užívat.“* Podle stěžovatele lze *„konat shromáždění kdekoliv jinde a to i v bezprostřední blízkosti centra nebo přímo v centru, aniž by byl formálně proklamovaný účel shromáždění jakkoliv dotčen.“*

Kolize s jiným shromážděním

27. Stěžovatel brojil i proti tomu, že by měl zkoumat, zda došlo k dohodě či pokusu o ní mezi svolavateli kolidujících shromáždění. Tvrdil, že takový výklad přenáší důkazní břemeno pouze na něj. Stěžovatel přitom i vzhledem ke lhůtě, kterou má pro své rozhodnutí, nemůže jakkoliv organizovat dohodu mezi svolavateli kolidujících shromáždění nebo vyzývat k jejímu uzavření. Pokud svolavatel druhého shromáždění nedoložil dohodu, stěžovatel musel uzavřít, že k jejímu uzavření nedošlo.

28. Navíc nebylo věcí stěžovatele, aby zjišťoval, v jakém časovém intervalu se budou obě shromáždění v místě jejich možného střetu pohybovat. Stěžovatel proto vyšel z celého oznámeného časového rozmezí. Akce Občanské demokratické strany je navíc shromážděním, nikoliv průvodem a stěžovatel proto předpokládal využití celého časového rámce. Krajský soud si podle něj navíc *„k ruce nevzal ani mapu uvedené lokality“*. Podle stěžovatele by totiž průvod žalobce procházel Husovou ulicí rychlou chůzí asi 30 minut, běžnou chůzí hodinu i více, a po celou tuto dobu by rušil konání dříve oznámeného shromáždění a ještě více komplikoval dopravu.

IV. Vyjádření žalobce ke kasační stížnosti

29. Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

30. Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

31. Kasační stížnost není důvodná.

Rozpor lhůty pro rozhodnutí s ústavním pořádkem

32. Nejvyšší správní soud neshledal námitku o rozporu lhůty pro rozhodnutí stěžovatele s ústavním pořádkem důvodnou. Neobrátil se proto ani na Ústavní soud s návrhem na zrušení části předmětného ustanovení, jak navrhl stěžovatel.

33. Především lze předpokládat, že v drtivé většině případů, na které myslel i zákonodárce při formulaci § 10 odst. 1 shromažďovacího zákona, bude oznámený účel shromáždění totožný se skutečným účelem a lhůta stanovená správnímu orgánu bude dostatečná.

34. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 11. 2007, čj. 8 As 51/2007 - 67 (č. 1468/2008 Sb. NSS, dále též jen „Křišťálová noc I.“), s podrobně rozvedenou argumentací v rozsudku ze dne 31. 8. 2009, čj. 8 As 7/2008 - 116 (č. 1953/2009 Sb. NSS, dále též jen „Křišťálová noc II.“), připustil možnost správního orgánu zakázat shromáždění na základě skutečného, nikoliv oznámeného účelu. Zároveň ovšem zdůraznil význam

shromažďovacího práva a varoval před jeho případným rozdrobováním (srov. rozsudek Křišťálová noc I. a Křišťálová noc II., zejm. odst. 29 a 31). Možnost zákazu shromáždění na základě jeho skutečného účelu, odlišného od oznámeného, pak soud do budoucna hodnotil jako výjimečnou (srov. zejm. rozsudek Křišťálová noc II., odst. 62 in fine). V žádném případě přitom nezpochybnil lhůtu, význam jejíhož dodržení zdůraznil již dříve v rozsudku ze dne 21. 2. 2008, čj. 2 As 17/2008 - 77 (č. 1557/2008 Sb. NSS).

35. Zákonodárce reagoval mj. na rozsudek Křišťálová noc I. novelou shromažďovacího zákona, provedenou zákonem č. 294/2009 Sb. (srov. též důvodovou zprávu k tomuto zákonu a rozpravu k návrhu zákona /tisk 823/ v Poslanecké sněmovně Parlamentu ČR dne 12. 6. 2009 /www.psp.cz/), kterou lhůtu správního orgánu pro zákaz shromáždění změnil z původně tří dnů na tři pracovní dny. Nejvyšší správní soud hodnotí tuto změnu jako dostatečnou z hlediska možnosti prokázat případně ve zcela výjimečných případech skutečný účel shromáždění, aniž by byl současně narušen oznamovací princip shromažďovacího práva jako jednoho ze základních lidských práv.

36. Pokud stěžovatel naznačil překonanost předmětné úpravy shromažďovacího práva v podmínkách dnešního demokratického státu, Nejvyšší správní soud jeho optimismus nesdílí. Shromažďovací právo totiž bez jakýchkoliv pochybností představuje i v podmínkách moderní společnosti zcela základní politické právo, které je bezprostředně spjato s jedním z úhelných kamenů demokratické společnosti, totiž se svobodou slova.

Vliv lhůty pro rozhodnutí na skutková zjištění

37. Pokud stěžovatel namítl, že je lhůtou omezen v rozsahu a podrobnosti skutkových závěrů, Nejvyšší správní soud znovu připomíná, že možnost zákazu shromáždění spojená s prokazováním skutečného účelu může být v praxi spíše výjimečná. Nelze tedy dovodit, že by měl správní orgán vždy zkoumat skutečný účel shromáždění. Naopak, měl by tak činit pouze v případech, kdy má důvodné pochybnosti o oznámeném účelu a jeho odlišnosti od účelu skutečného.

38. Existence lhůty pak může vyústit v situaci, kdy správní orgán nebude schopen své pochybnosti důkazně podložit. To ovšem nesmí vést ke snížení standardu kladeného na úroveň skutkových zjištění a jejich oporu v důkazech (srov. rozsudek Křišťálová noc II., odst. 51, 53, 54 a zejm. 62), neboť takový postup by nevylučoval rozhodovací libovůli (srov. rozsudek Křišťálová noc II., odst. 60). V žádném případě pak nelze dovozovat, že zákonodárce stanovením dané lhůty nastavil nižší požadavky na kvalitu skutkových zjištění správního orgánu. To neplatí již jen proto, že zákonodárce tuto lhůtu upravil mj. v návaznosti na rozsudek Křišťálová noc I., který sice připustil možnost zkoumání skutečného účelu shromáždění, ale jednoznačně přitom vymezil důkazní břemeno správního orgánu.

39. Nejvyšší správní soud navíc v posuzované věci ze správního spisu zjistil, že shromáždění bylo stěžovateli oznámeno ve čtvrtek dne 18. 11. 2010 ve 13.10 hod. Stěžovatel učinil první úkony, které nalezly odraz v obsahu spisu, až dne 22. 11. 2010, kdy si vyžádal od dotčených orgánů stanovisko k oznámenému shromáždění. Z přípisu Policie ČR stěžovateli ze dne 23. 11. 2010 pak vyplynulo, že stěžovatel rozeslal předmětné výzvy,

resp. minimálně výzvu Policii ČR, dne 22. 11. 2010 až v odpoledních hodinách po pracovní době, přičemž dotčené orgány žádal o sdělení stanoviska do dne 23. 11. 2010 do 9.00 hod. Z téhož přípisu Policie ČR vyplynulo, že dne 22. 11. 2010 v 9.00 hod. proběhlo u stěžovatele jednání týkající se oznámeného shromáždění, které se však nepromítlo do obsahu spisu.

40. Je tedy zřejmé, že stěžovatel neučinil od počátku běhu lhůty po její podstatnou část žádný procesně relevantní úkon, který by se odrazil v obsahu správního spisu a mohl být podkladem pro rozhodnutí. Za této situace se ovšem námitky stěžovatele proti délce lhůty nejeví nikterak věrohodně – stejně jako namítaná nemožnost součinnosti s jinými státními orgány, jimž stěžovatel poskytl pro formulaci stanoviska ke shromáždění prakticky pouze jednu noc, bezprostředně předcházející jeho povinnosti rozhodnout.

41. Stěžovatel srovnal svou lhůtu pro rozhodnutí se lhůtou správního soudu. Nejvyšší správní soud připomíná, že krajský soud rozhodující o žalobě proti rozhodnutí, jímž bylo zakázáno shromáždění, disponuje pro rozhodnutí lhůtou tří dnů (§ 11 odst. 3 shromažďovacího zákona) a to absolutně, nikoliv jen pracovních. Je pravdou, že soud poté disponuje další lhůtou pro vyhotovení rozhodnutí. Tato skutečnost však sama o sobě nemůže vést ke zpochybnění požadavků kladených na rozhodnutí správního orgánu.

42. Pokud stěžovatel tvrdil, že mu lhůta pro rozhodnutí kombinovaná s požadavky na jeho kvalitu brání v ochraně veřejného pořádku a zdraví, života a práv dalších osob, Nejvyšší správní soud opět připomíná své závěry v rozsudku Křišťálová noc II. (odst. 62). Neschopnost stěžovatele prokázat v zákonné lhůtě skutečný účel shromáždění totiž nevede k automatickému porušení práv dalších osob, resp. rezignaci stěžovatele na jejich ochranu. Stěžovatel má i nadále možnost ve vymezených případech rozpustit shromáždění zákonem předvídaným způsobem (§ 12 odst. 5 shromažďovacího zákona).

43. Nejvyšší správní soud souhlasil se stěžovatelem, že případný střet ústavně chráněných práv je třeba řešit za použití principu proporcionality. Stěžovatel však v posuzované věci neidentifikoval zcela konkrétně dotčené právo, které by stálo proti oznámenému shromáždění způsobem naznačeným v rozsudku Křišťálová noc II., odst. 46 – 49. Pokud pak byl stěžovatel přesvědčen, že prokázal závěr o skutečném účelu shromáždění a dotčení ústavních práv třetích osob ve smyslu argumentace v rozsudku Křišťálová noc II., odst. 46, Nejvyšší správní soud jeho přesvědčení nesdílel. Především je třeba říci, že stěžovatel možným porušením práv třetích osob, chráněných ústavním pořádkem, argumentoval až v kasační stížnosti. I zde pak zmínil možné porušení jen obecně odkazem na některé články Listiny. Tuto zcela obecnou zmínku nedoprovodil žádnou další argumentací – jen těžko lze proto zkoumat, zda a jak měl být v posuzované věci princip proporcionality podle stěžovatele uplatněn.

Skutečný účel shromáždění

44. Stěžovatel byl přesvědčen, že prokázal svůj závěr o skutečném účelu shromáždění, že jeho rozhodnutí je celistvé a logicky zdůvodněné, a že vychází z objektivně zjištěných skutečností.

45. Nejvyšší správní soud se s přesvědčením stěžovatele neztotožnil. Na prvním místě přitom zdůrazňuje, že oporu pro řadu stížních argumentů nelze nalézt v napadeném rozhodnutí stěžovatele, ani v jeho vyjádření k žalobě.

46. Pokud jde o charakteristiku žalobce, stěžovatel v rozhodnutí tvrdil, že bylo *„z otevřených zdrojů zjištěno“*, že má blízko k Dělnické straně sociální spravedlnosti, do níž přešla převážná část členů zrušené Dělnické strany; jeho členové se hlásí k myšlenkám národně socialistické revoluce; *„odmítá hodnoty a usiluje o změnu společnosti v souladu s vlastním světonázorem“*; *„(d)le sdělovacích prostředků“* je odnoží ultrapravicové Dělnické strany a v době založení se hlásil k idejím národního socialismu; a jeho charakteristika *„vyjádřená ve sdělovacích prostředcích“* byla pro žalovaného *„přesvědčivým zdrojem poznatků“*. Vedle citovaných obecných odkazů na otevřené zdroje nebo sdělovací prostředky se stěžovatel ve svých závěrech konkrétněji odvolal pouze na *„iHNED 21. 3. 2009“*, aniž by však tento důkaz učinil obsahem správního spisu.

47. Na charakteristiku žalobce stěžovatel ve svém rozhodnutí navázal zmínkou o osobě oprávněné jednat za svolavatele, která se měla účastnit celé řady akcí, organizovaných subjekty blízkými pravicovému extremismu. Zde již stěžovatel zdroje informací, na jejichž základě dospěl ke svému hodnocení, nezmínil vůbec. Obsahem správního spisu je stanovisko Policie ČR ze dne 23. 11. 2010, čj. KRPB - 118790/ČJ-2010-0602KR, jímž byl mj. byl hodnocen E. L. a žalobce s tím, že *„lze očekávat, že by mohlo dojít ze strany účastníků shromáždění k jednání, kterým by popřeli ... práva občanů pro jejich národnost, rasu, původ ...“*. Ze stanoviska však vyplývá pouze pochybnost o průběhu shromáždění a navíc je stěžovatel v části odůvodnění věnující se charakteristice svolavatele či osoby oprávněné jednat za svolavatele vůbec nezmínil. Tím méně je pak stěžovatel v dané části rozhodnutí hodnotil nebo se s ním jinak vypořádal.

48. Nejvyšší správní soud proto shledal zcela absurdním navazující dílčí závěr stěžovatele, podle nějž *„samotný zákaz shromáždění je sám o sobě odůvodněn charakteristikou svolavatele shromáždění, kdy souhrn důkazů opatřený v dané souvislosti tvoří logickou, uzavřenou a ničím nenarušenou soustavu důkazů, které na sebe navzájem navazují a vzájemně se doplňují.“*. Stěžovatel v hodnocení svolavatele shromáždění a osoby oprávněné jednat za svolavatele zmínil jediný důkaz, datovaný k období předcházejícímu více než rok a půl před oznámením shromáždění, který navíc nezařadil do spisu. Součástí spisu je jiný důkaz – již zmíněné stanovisko Policie ČR, ten však stěžovatel naopak v dané části rozhodnutí vůbec nehodnotil. Závěr stěžovatele je proto spíše výrazem jeho názoru na žalobce, než hodnocením žalobce, které by se jakkoliv opíralo o důkazy a tím méně o jejich logickou a uzavřenou soustavu.

49. Zároveň Nejvyšší správní soud v rozsudcích Křišťálová noc I. i Křišťálová noc II. (odst. 51) zcela jednoznačně a kategoricky konstatoval, že zákaz shromáždění nemůže být odůvodněn pouze odkazem na osobu svolavatele či osobu oprávněnou za něj jednat. Již jen proto nemohl obstát závěr stěžovatele, podle něhož měl být zákaz shromáždění odůvodněn sám o sobě charakteristikou svolavatele shromáždění.

50. Zjevné vybočení ze zákonných mezí představuje i navazující dílčí závěr stěžovatele v napadeném rozhodnutí, podle kterého žalobce *„jako svolavatel neskýtá záruku, že účel*

shromáždění nebude zneužit ... neboť obavám ze zneužití svolaného shromáždění nasvědčuje především trasa průvodu plánovaná". Stěžovatel v rozhodnutí nespecifikoval, proč plánovaná trasa, kterou v této souvislosti nepopsal, vede k obavám. Nejvyšší správní soud opět připomíná závěry z rozsudků Křišťálová noc I. a Křišťálová noc II. (odst. 62), kdy pro případ zákazu shromáždění důrazně trval na jednoznačně prokázaném účelu s tím, že pouhé pochybnosti o skutečném účelu k zákazu vést nemohou. V souladu s existujícím právním rámcem tedy svolavatel shromáždění není povinen skýtat jakoukoliv záruku o tom, že účel shromáždění nebude zneužit. Je-li správní orgán schopen prokázat, že účel shromáždění naplňuje důvody zákazu ve smyslu § 10 odst. 1 shromažďovacího zákona, shromáždění zakáže. Pokud správní orgán není schopen prokázat účel shromáždění odůvodňující jeho zákaz podle § 10 odst. 1 shromažďovacího zákona, nemohou jeho pochybnosti vyústit v zákaz shromáždění z důvodu „chybějící záruky", že shromáždění „nebude zneužito". Ostatně, dostatečnou obranu proti takovému zneužití skýtá § 12 odst. 5 shromažďovacího zákona, na který Nejvyšší správní soud i v nyní posuzované věci opakovaně odkázal.

51. Po dříve zmíněných dílčích závěrech stěžovatel v argumentačně relativně uzavřené části svého rozhodnutí pokračoval tím, že první květen je spjat se shromážděními Dělnické strany, kdy 1. 5. 2009 zazněly projevy jejích čelných představitelů vyzývající k nenávisti k menšinám, následně posouzené jako trestný čin. Podle stěžovatele proto bylo „*zjevné, že svolavatel, jako myšlenkově spřízněný subjekt s nástupnickou DSSS a k jeho programu se hlásící, je veden snahou pokračovat v podobném programu.*".

52. Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani této „zjevnosti". Stěžovatel by mohl hovořit o zjevnosti pouze v případě, kdyby jím tvrzené skutečnosti nalezly alespoň základní oporu v důkazech. Z rozhodnutí stěžovatele ani z obsahu správního spisu však není v nejmenším zřejmé, na základě jakých důkazů, resp. zda na základě vůbec nějakých důkazů, stěžovatel ke svému závěru dospěl. Obsah správního spisu proto nemůže být podkladem ani k podezření o úmyslech svolavatele.

53. Krajský soud proto důvodně shledal rozhodnutí stěžovatele nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů a Nejvyšší správní soud se s hodnocením krajského soudu zcela ztotožňuje.

54. Teprve v kasační stížnosti stěžovatel při hodnocení žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2010, čj. Pst 1/2009 - 348 (č. 2169/2011 Sb. NSS, dále též jen „Dělnická strana II."). Tvrdil přitom, že žalobce neustoupil od propagace hnutí směřujících k potlačení práv a svobod. Tento odkaz však sám stěžovatel zpochybnil, když připustil, že žalobce v mezidobí přistoupil k některým změnám ve svých stanovách a organizaci.

55. Stěžovatel tvrdil, že byla zachována „závadná" grafika periodického tisku a loga žalobce a jeho personální propojení s Dělnickou stranou. V této souvislosti však stěžovatel odkázal na rozsudek Dělnická strana II., který hodnotil žalobce před zmíněnými změnami, a který naopak nehodnotil logo ani grafiku periodického tisku žalobce.

56. Pokud stěžovatel v kasační stížnosti odkázal ve svém závěru na publicisty, novináře a sociology, jednalo se o zcela obecný odkaz bez jakékoliv procesní relevance. I v této souvislosti stěžovatel argumentoval otevřenými zdroji, z nichž konkrétně zmínil pouze jeden článek publikovaný na serveru čt24.cz a jeden článek publikovaný v Hospodářských novinách.

57. Rovněž bez dalšího upřesnění stěžovatel tvrdil, že *„(č)asopis svolavatele ... hovoří o boji, jsou v něm mj. prezentováni další představitelé Dělnické strany ...“*.

58. Vedle předestřených výhrad věcně zpochybňujících stížní argumentaci stěžovatele pak Nejvyšší správní soud zejména připomíná, že nedostatek odůvodnění rozhodnutí vydaného ve správním řízení nemůže být dodatečně zhojen případným podrobnějším rozborem právní problematiky učiněným až v kasační stížnosti, brojící proti rozhodnutí soudu, jímž bylo správní rozhodnutí zrušeno jako nepřezkoumatelné pro nedostatky v odůvodnění (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, čj. 3 As 51/2003 - 58, www.nssoud.cz). Argumentace stěžovatele obsažená až v kasační stížnosti proto nemohla ovlivnit správnost závěru krajského soudu.

59. Podobně teprve v kasační stížnosti, a tedy bez možnosti zhojit tímto postupem nepřezkoumatelnost shledanou krajským soudem, stěžovatel tvrdil, že svátek práce byl zneužíván *„fašistickým režimem v letech 1933, 1936, 1939 a po celou dobu války“*. Stěžovatel se srovnal s německými orgány, zastávajícími *„stejně formální a formalistický přístup, jaký nyní slepě uplatnil Krajský soud v Brně“* – v jehož důsledku *„začínal stejným způsobem i nacismus v Německu“*, a na rozdíl od nichž si stěžovatel *„osoboval právo nebýt stejně slepý“*.

60. Nejvyšší správní soud připouští, že nečinnost správních orgánů a jejich tolerance k projevům extremismu mohou vést k ohrožení práv zejména menšin a k eskalaci násilí ve společnosti. Na druhé straně úvah však stojí obava z aktivity státu, představovaného správními orgány, který by i za cenu nezákonnosti potíral jevy, jež považuje za škodlivé.

61. Zmínil-li proto stěžovatel německý režim v třicátých letech dvacátého století, Nejvyšší správní soud připomíná český, resp. československý režim v letech 1948 – 1989. Česká republika roku 2011 se pak jistě nenachází v situaci obdobné třicátým letům dvacátého století a tím méně v nutnosti bránit projevům extremismu pouze za cenu nezákonností v rozhodování správních orgánů. Uvedl-li stěžovatel, že si osoboval právo nebýt slepý, měl tak učinit již při svém rozhodování o zákazu shromáždění s oporou v důkazech, o něž by přesvědčivě a přezkoumatelně opřel své závěry. Tyto požadavky na rozhodování správního orgánu přitom nemají a nesmí vést k rezignaci na povinnost, jejíhož splnění se stěžovatel dovolával, tedy potírání projevů extremismu. Musí se tak ovšem vždy dít zákonnou formou.

62. Nejvyšší správní soud pak hodnotil závěr krajského soudu v Brně jako jediný možný, nikoliv jako slepě formální a formalistický. K názoru stěžovatele na „dnešní hypertrofii lidských práv“ zdejší soud dodává, že diskuse o rozsahu lidských práv může jen obtížně popřít omezení správních orgánů, vyplývající z článku 2 odst. 3 Ústavy, resp. z článku 2 odst. 2 Listiny.

63. Stěžovatel v kasační stížnosti zmínil i spojení parku Lužánky a Pekařské ulice s romskou komunitou. Ani zde však nenabídl ke svému tvrzení žádné důkazy, s výjimkou odkazu na „kteréhokoliv historického průvodce Brnem“ nebo na „notorietu“, jíž ovšem Nejvyšší správní soud v jeho rozhodnutí neshledal. Má-li stěžovatel o těchto skutečnostech povědomí ze své úřední činnosti, jak v kasační stížnosti tvrdil, mohl je jistě upřesnit a prokázat, což však neučinil.

64. I zde navíc platí, že stěžovatel své tvrzení o spojení místa shromáždění s romskou komunitou zmínil poprvé až v kasační stížnosti, aniž by tak mohl ovlivnit správnost závěrů krajského soudu.

65. Závěrem ke stěžovatelem tvrzenému skutečnému účelu shromáždění Nejvyšší správní soud připomíná, že zjevnost účelu shromáždění vyplývající z kombinace osoby jeho svolavatele a času a místa shromáždění může být jen zcela výjimečná (srov. rozsudek Křišťálová noc II., odst. 52 – 54). Stěžovatel ji přesvědčivě ani nevyargumentoval a tím méně prokázal.

66. Pokud stěžovatel poukázal na druhé shromáždění, které měl žalobce na stejný den oznámit, Nejvyšší správní soud konstatuje, že ke svému tvrzení nenabídl žádné důkazy, a ty nejsou ani obsahem spisů. Mělo-li by druhé shromáždění podle stěžovatele směřovat k provokaci a napadání menšin, jedná se o jeho samostatné posouzení vybočující z rámce této věci.

Ohrožení zdraví

67. Nejvyšší správní soud se neztotožnil s názorem stěžovatele, že § 10 odst. 2 písm. a) shromažďovacího zákona míří na ochranu jiných osob než účastníků shromáždění. Zmíněné ustanovení míří na ochranu zdraví účastníků shromáždění, ohroženého typicky z důvodu konkrétních místních podmínek.

68. Stěžovatel tvrdil v kasační stížnosti riziko pro zdraví účastníků shromáždění i dalších osob plynoucí ze střetů krajní pravice a krajní levice. K této námitce soud především konstatuje, že se nejedná o riziko, které by účastníkům shromáždění hrozilo z důvodu konání shromáždění v konkrétním místě, a již jen proto daný důvod zákazu neobstojí. Ustanovení § 10 odst. 2 písm. a) shromažďovacího zákona zjevně nemá za cíl umožnit zákaz shromáždění v každém případě, kdy je předpokládáno rušení shromáždění jeho ideovými odpůrci.

69. Dále lze dodat, že pokud by shromáždění nebylo pokojné a třetím osobám by hrozila újma z důvodu chování účastníků shromáždění, např. stěžovatelem tvrzené střety by byly vyvolány účastníky shromáždění, bylo by namístě postupovat podle konkrétních skutkových okolností v souladu s § 12 odst. 5, příp. 6 shromažďovacího zákona a shromáždění rozpustit.

70. Pokud by případné střety byly vyvolány naopak odpůrci shromáždění, bylo by namístě podle konkrétních skutkových okolností poskytnutí ochrany shromáždění v

souladu s § 14 odst. 2 písm. b), e), f), či h) shromažďovacího zákona, případně i § 179 trestního zákoníku.

71. Pouze na okraj přitom Nejvyšší správní soud připomíná, že pokojné protishromáždění nelze bez dalšího považovat za narušení shromáždění (srov. rozsudek Křišťálová noc II., odst. 46 a násl., zejm. 48).

72. Předchozí argumentaci pak doplňuje výtka stěžovateli, že zcela obecný odkaz na *„záběry České televize například z května 2008, 2009, webové stránky anarchistických skupin, údaje z regionálního tisku"* nepředstavuje procesně relevantní návrh na provedení dokazování, a to tím spíše za situace, kdy stěžovatel ve svých závěrech v napadeném rozhodnutí zcela převzal pouze již zmíněné stanovisko Policie ČR, podle kterého *„(d)omy lemují ulice pochodu většinou z obou stran. Je zde velké bezpečnostní riziko útoku na účastníky pochodu z těchto domů, ze stran odpůrců účastníků pochodu. Toto riziko nelze ze strany PČR 100 % vyloučit."* Pokud stěžovatel hájil zjevnou míru obecnosti stanoviska krátkostí lhůty, Nejvyšší správní soud opět připomíná, že stěžovatel požádal Policii ČR o vyjádření až v předvečer konce lhůty pro své rozhodnutí.

Nutné omezení dopravy

73. Výhrady stěžovatele k nutnému omezení dopravy se zcela míjejí s výkladem Nejvyššího správního soudu k možnosti zakázat shromáždění podle § 10 odst. 3 shromažďovacího zákona. Závěr stěžovatele, že *„(p)rávo několika osob konat shromáždění a prezentovat na něm své názory ... nelze upřednostnit před právem obyvatel města pokojným způsobem a bez zbytečných komplikací je užívat"*, je v příkrém rozporu s názorem, který Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudcích ze dne 4. 9. 2007, čj. 5 As 26/2007 - 86 (č. 1385/2007 Sb. NSS), a ze dne 10. 10. 2007, čj. 3 As 19/2007 - 55 (www.nssoud.cz). Zejména z rozsudku č. 1385/2007 Sb. NSS vyplývá i nepodstatnost tvrzení, že by se měl průvod pohybovat po části komunikace vymezené zpravidla pro pohyb vozidel.

74. Odvolal-li se stěžovatel v kasační stížnosti právě na rozsudek č. 1385/2007 Sb. NSS, učinil tak nepřípadně. Nejvyšší správní soud totiž v jeho rámci neshledal shromáždění omezující po dobu téměř tří hodin rušné komunikace v centru Prahy omezením ve smyslu § 10 odst. 3 shromažďovacího zákona, které by odůvodnilo zákaz shromáždění.

75. Dále Nejvyšší správní soud poukazuje na skutečnost, že i v případě tohoto důvodu zákazu nenalezly závěry stěžovatele mnoho opory v důkazech, které by byly součástí spisu. Krajský soud přitom stěžovateli vytkl i to, že se nevypořádal se skutečností, že se shromáždění nekoná v pracovní den, na což poukázala ve svém stanovisku i Policie ČR. Pokud stěžovatel až v kasační stížnosti tvrdil, že v prostoru Husovy ulice neexistuje rozdílu mezi všedním dnem a dnem pracovního klidu, protože se jedná o významnou přístupovou komunikaci ke dvěma nákupním střediskům, snažil se tím zhojit vadu, jíž bylo zatíženo již jeho rozhodnutí a na kterou krajský soud správně poukázal.

76. Pokud stěžovatel v rozhodnutí a zejména následně v kasační stížnosti podrobněji argumentoval riziky týkajícími se dostupnosti nemocnice sv. Anny a uzlů integrovaného záchranného systému, je nutné mu připomenout, že Policie ČR jako jedna ze složek

tohoto systému podle svého stanoviska obtíže nepředpokládala. Ostatní složky, zejm. Hasičský záchranný sbor a Krajský zdravotní rada Krajského úřadu Jihomoravského kraje, se přes výzvu stěžovatele nevyjádřily vůbec. Odkazoval-li proto stěžovatel v kasační stížnosti obecně na výslech *„kteréhokoliv představitele nemocnice, představitelů Záchranné služby města Brna a dalších*", jedná se o neurčitou a zjevně pozdní snahu podpořit ničím nepodložené závěry v napadeném rozhodnutí, které krajský soud i v této části po právu shledal nepřezkoumatelným.

77. S přihlédnutím k obsahu spisu lze konstatovat, že stěžovatel ve svém závěru vyšel zcela a úplně pouze ze stanoviska Dopravního podniku města Brna, a. s., které bez jeho dalšího hodnocení pouze převzal.

78. Jeho rozhodnutí je v odpovídající části také vnitřně rozporné, protože na jedné straně dovozuje zákaz shromáždění z omezení dopravy mj. v ulici Husova, ačkoliv v další části hovoří o průvodu (a v kasační stížnosti dokonce o shromáždění) Občanské demokratické strany mj. rovněž v ulici Husova. Přitom je patrné, že v případě druhého shromáždění omezení dopravy důvodem zákazu nebylo, přestože z rozhodnutí stěžovatele vyplývá, že jím má dojít k omezení dopravy v podstatně větším rozsahu, než v případě shromáždění žalobce. Jakkoliv se Nejvyšší správní soud ke stěžovatelem tvrzené kolizi mezi shromážděními vyjadřuje dále, nyní podotýká, že právě existence druhého shromáždění v centru Brna a přilehlých ulicích vyvrací stížní argument stěžovatele, podle nějž stěžovatel mohl *„konat shromáždění kdekoliv jinde, a to i v bezprostřední blízkosti centra nebo přímo v centru, aniž by byl formálně proklamovaný účel shromáždění jakkoliv dotčen.*" Tento argument byl navíc v přímém rozporu se závěry stěžovatele v napadeném rozhodnutí, podle nichž *„(v) daném případě účel shromáždění nevyžaduje nutně jeho konání v centru města Brna...*".

Kolize s jiným shromážděním

79. Konečně stěžovatel brojil proti závěru krajského soudu, že měl zkoumat, zda došlo k dohodě či pokusu o ní mezi svolavateli kolidujících shromáždění.

80. Nejvyšší správní soud se závěrem krajského soudu zcela souhlasil. Je-li podmínkou zákazu shromáždění při jeho kolizi s jiným, dříve oznámeným, shromážděním, že nedošlo k dohodě mezi svolavateli, krajský soud správně dovodil povinnost stěžovatele zkoumat, zda taková dohoda byla uzavřena.

81. Ostatně, stěžovatel tvrdil, že by měl svolavatel v pořadí druhého shromáždění sám doložit dohodu, aniž by však zároveň vysvětlil, jak mohl tento svolavatel vůbec vědět, že jím oznámené shromáždění je v kolizi s jiným dříve oznámeným shromážděním. Zcela pasivní role, kterou si stěžovatel osobuje, v takovém případě vůbec není namístě – což ostatně vyplývá např. i z jeho role při losování u současně oznámených shromáždění. Přestože tedy správní orgán nemá povinnost dohodu mezi svolavateli kolidujících shromáždění aktivně organizovat, byla by taková aktivita obecně vhodná. Svolavateli druhého shromáždění by měl přinejmenším sdělit, že se jím oznámená akce ocitla v kolizi s dříve oznámeným shromážděním, a měl by umožnit pokus o dohodu alespoň zprostředkováním kontaktů mezi těmito svolavateli s následným ověřením, zda k ní došlo.

Pokud by se svolavatel druhého shromáždění nemohl v důsledku pasivity správního orgánu o kolizi vůbec dozvědět, pozbývaly by jakékoliv zmínky o dohodě mezi svolavateli smyslu a značná část § 10 odst. 2 písm. b) shromažďovacího zákona by byla obsolentní.

82. S tím souvisí i povinnost stěžovatele zkoumat, zda ke kolizi skutečně mělo dojít. Stížní tvrzení, že ke kolizi nutně musí dojít, protože dříve oznámená akce Občanské demokratické strany je shromážděním, nikoliv průvodem, je v přímém rozporu s odůvodněním jeho rozhodnutí, podle nějž bylo *„oznámeno shromáždění svolavatele Občanská demokratická strana ..., místo náměstí Svobody, a průvod v trase: ...“* mj. Husovou ulicí. Stěžovatel se proto mýlil v názoru, že neměl zjišťovat, v jakém časovém intervalu se budou obě shromáždění v místě jejich možného střetu pohybovat. Naopak, právě zde bylo namístě, aby stěžovatel přistoupil k uplatnění principu proporcionality, na který se na jiném místě kasační stížnosti odvolal, a aby zjistil, zda je skutečně přiměřené řešit střet obou shromáždění, z hlediska jejich časového i místního prolnutí střet v zásadě marginální, úplným zákazem druhého shromáždění.

Shrnutí

83. Nejvyšší správní soud nepřisvědčil názoru stěžovatele, že je lhůta stanovená správnímu orgánu pro zákaz shromáždění v rozporu s ústavním pořádkem. V souladu se svou dosavadní judikaturou soud zdůraznil, že existence lhůty nesmí vést ke zpochybnění standardů kladených na kvalitu rozhodnutí o zákazu shromáždění. V posuzované věci soud vyšel i z toho, že podle obsahu správního spisu stěžovatel po většinu běhu lhůty neučinil žádný procesně relevantní úkon. Liberální úpravu shromažďovacího práva soud nepovažoval na rozdíl od stěžovatele ani v podmínkách současného demokratického státu za překonanou. V případě ohrožení práv třetích osob, odchýlilo-li by se shromáždění od oznámeného účelu, Nejvyšší správní soud odkázal stěžovatele na případný postup podle § 12 odst. 5 shromažďovacího zákona, tj. na možnost rozpustit shromáždění.

84. Dále Nejvyšší správní soud souhlasil s krajským soudem, že rozhodnutí o zákazu shromáždění bylo nepřezkoumatelné. Stěžovatel v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu dovodil skutečný účel shromáždění pouze z charakteristiky svolavatele a osoby oprávněné jednat za svolavatele, své závěry navíc nepodložil důkazy. Tyto vady nemohly být zhojeny argumentací obsaženou až v kasační stížnosti, která měla prokázat účel shromáždění připojením kontextu času a místa shromáždění. I tato další argumentace navíc zůstala obecná a nepodložená důkazy.

85. Nejvyšší správní soud nesouhlasil se stěžovatelem ani v názoru, že lze zákaz shromáždění podle § 10 odst. 2 písm. a) shromažďovacího zákona (konání shromáždění v místě, kde je ohroženo zdraví jeho účastníků) odůvodnit rizikem ideových střetů s odpůrci shromáždění. Zde soud odkázal stěžovatele podle konkrétních okolností buď na zákonná ustanovení umožňující rozpuštění shromáždění, nebo naopak upravující poskytnutí ochrany rušenému shromáždění.

86. Zákaz shromáždění odůvodněný omezením dopravy Nejvyšší správní soud shledal opět neodůvodněným a navíc rozporným se svou dosavadní judikaturou. Stěžovatel neprokázal, že by předpokládané omezení dopravy naplnilo důvod zákazu.

87. Konečně pak Nejvyšší správní soud nesouhlasil ani se zákazem shromáždění pro jeho kolizi s dříve oznámeným shromážděním Občanské demokratické strany. Krajský soud stěžovateli správně vytkl, že nezkoumal, zda došlo mezi účastníky shromáždění k dohodě. Stěžovatel navíc ve svém rozhodování nezohlednil, že ke kolizi mělo dojít v krátké části plánované trasy průvodu obou plánovaných shromáždění.

88. Nejvyšší správní soud neshledal kvalitně a přesvědčivě zpracovaný rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným ani nezákonným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

89. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 *a contrario* za použití § 120 s. ř. s.). Žalobci, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 11. března 2011

JUDr. Jan Passer
předseda senátu